

Francien Krieg

Geeft ouderdom een gezicht

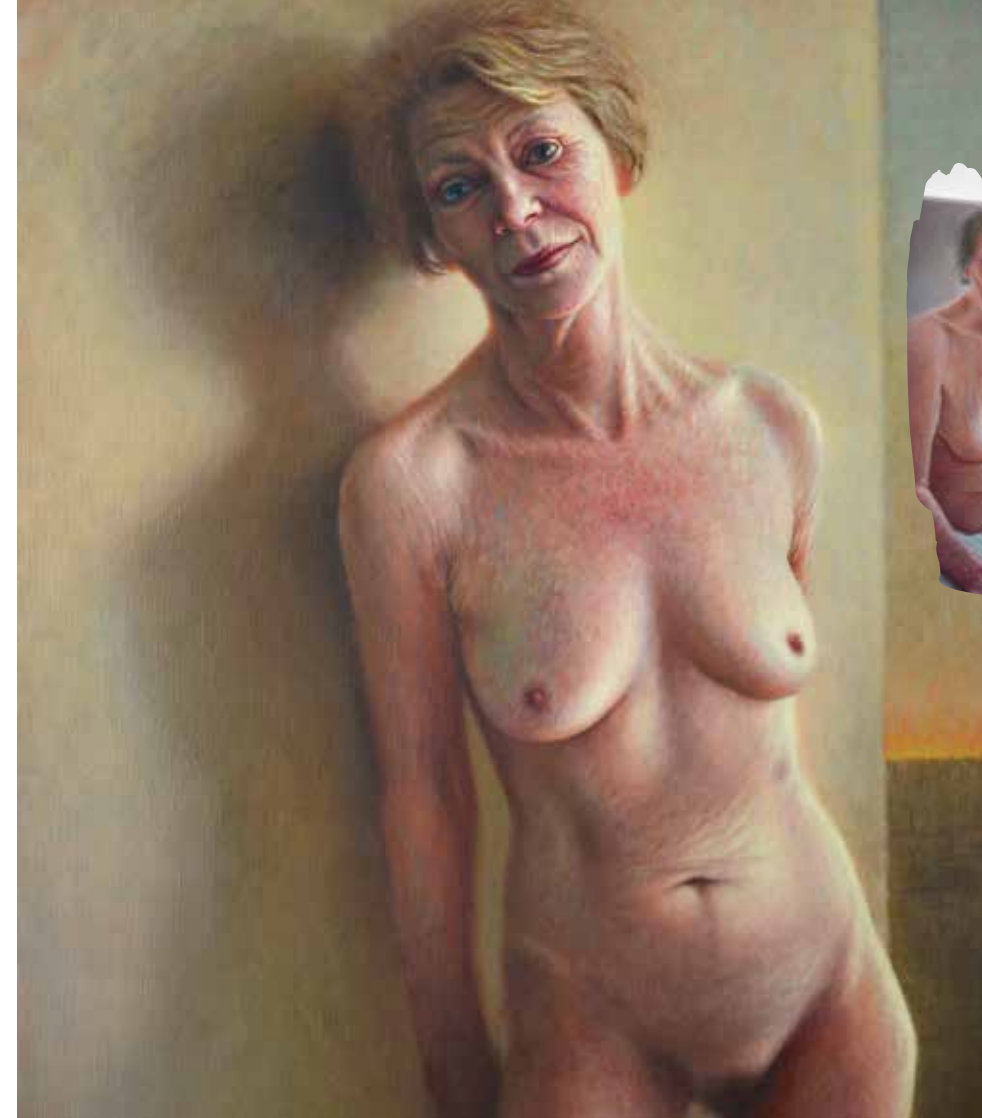
Francien Krieg schildert portretten van naakte, oudere vrouwen en laat hun lichamen zien zoals ze zijn. Het is confronterend: we zijn immers niet gewend om zo naar ouderdom te kijken. En ook de schoonheid ervan te zien.

Door **Heidi Vandamme**

Als je haar atelier in Puiflijk, een klein dorp in het land van Maas en Waal, binnenkomt, wordt meteen duidelijk waarom Francien Krieg (1973) ook wel *huidschilder* wordt genoemd:

overal hangen en staan portretten van naakte mensen, sommige levensgroot. Toen ze op de academie zat maakte ze conceptuele installaties rond dit thema. De afgelopen tien jaar schildert Francien voornamelijk portretten van naakte, oudere vrouwen. Ze weergeeft het zo

waarheidsgetrouw mogelijk, veelal in niets verhullende close-ups. Het is confronterend werk: we zijn het niet gewend om dergelijke beelden te zien en sluiten het liefst ook de ogen voor het ouder worden. Met deze serie wil Francien de ouderdom letterlijk een

FRANCIEN KRIEG - PRECIOUS BODIES

Door Greet Hamming

Uitgeverij VanSpijk

ISBN: 9789062169603

€ 29,50

Omdat Francien een migrainepatiënt is, doet ze regelmatig ontspannings- en ademhalingsoefeningen om lichaam en geest helemaal tot rust te brengen. Ze heeft van alles geprobeerd: mediteren, yoga, zwangerschapsyoga. In de meditatie sessies die ze ooit bij een goeroe volgde, kreeg ze soms het gevoel dat ze zweefde. Nog steeds heeft ze profijt van deze lessen.

gezicht geven en een bewustwording in gang zetten. Bovenal zegt het iets over haarzelf, zoals ze schrijft in haar kunstenaarstatement: 'In alle eerlijkheid: ik schilder mezelf... en hiermee het gevecht van mijn eigen lijf tegen het ouder worden, mijn eigen angsten en mijn fascinatie voor de dood.'

Realiteit overstijgen

Twee jaar geleden begon ze ook haar gezin te portretteren, ze schilderde haar zoon van zeven jaar, met en zonder vader, en de jongste van anderhalf jaar oud. De geportretteerden lijken zich niet bewust van de maker: het is alsof ze slapen of rusten, de ogen gesloten. Of je ziet ze genieten van de geborgenheid van een omhelzing. De doeken stralen een en al liefde en rust uit. Francien worstelt nog een beetje met de opzet van de serie: 'Het mag best persoonlijk zijn, maar niet herkenbaar. Door elementen

toe te voegen aan het beeld probeer ik de portretten universeel te maken en de realiteit te overstijgen.'

Er is ook een schilderij van haar oudste zoon gehuld in een wit laken, met een schedel in de hand; een verwijzing naar de dood.

Sinds ze kinderen heeft, is Francien zich meer bewust van de kwetsbaarheid van het leven en van de dood die alsmaar dichterbij komt. De dood loopt ook als een rode draad door haar oeuvre. Deze fascinatie kreeg ze als kind mee van haar vader, die zijn moeder op jonge leeftijd verloor en daar niet over mocht praten. Dit heeft zo'n grote indruk op hem gemaakt dat hij zich al bijna zijn hele leven lang bezighoudt met het vraagstuk of er leven is na de dood. Op haar beurt verkent Francien dit onderwerp door het te schilderen, in een poging om de vergankelijkheid te accepteren.

Frustratie en worsteling

Voor Francien is schilderen ook een vorm van meditatie. Eenmaal in 'de flow' raakt ze alle besef van tijd kwijt. Ondertussen is ze met duizend dingen tegelijk bezig en gaat haar blik alle kanten op. 'Bij het opzetten van een schilderij voel ik me soms een wiskundige; zodra de basis is gelegd, voel ik vrijheid en kan ik meer op gevoel schilderen. Dat is een fijne fase.' Francien benadrukt dat schilderen een intensief proces is. Het klassieke beeld van een kunstenaar die alleen op inspiratie werkt, klopt volgens haar ook niet: 'Er komt een hoop frustratie en worsteling bij kijken. Maar je moet net zolang doorgaan tot je weer een sprankje hoop krijgt en denkt: het wordt wat.'

Kijk ook op:
francienkrieg.com